



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 466/34, Praha 8, proti žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Washingtonova 11, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2016, čj. 11374/2016-610000-42.3 a ze dne 31. 5. 2016, čj. 80866/2016-610000-42.3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2018, čj. 48 Af 10/2016-102,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2018, čj. 48 Af 10/2016-102, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný dne 19. 1. 2016 vydal „*Exekuční příkaz prodejem věcí movitých*“, jímž nařídil daňovou exekuci ve formě prodeje cenných papírů. Exekuční příkaz byl vydán na základě 10 rozhodnutí (šlo o 2 dodatečné platební výměry, 4 rozhodnutí o celním deliktu a 4 platební výměry na úrok z prodlení). Dodatečnými platebními výměry Celní úřad Kolín rozhodl, že žalobce dovezl tabákový odpad namísto zboží jím deklarovaného v celním prohlášení a doměřil žalobci daňovou povinnost včetně cla.

[2] Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2016 žalovaný zamítl návrh žalobce na zastavení daňové exekuce.

II.

[3] Žalobce napadl exekuční příkaz i zamítavé rozhodnutí o návrhu na zastavení daňové exekuce samostatnými žalobami u Krajského soudu v Praze, který žaloby spojil ke

společnému projednání. Žalobce namítl, že vykonatelná rozhodnutí dle exekučního příkazu nejsou způsobilými exekučními tituly.

[4] Krajský soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2018 žaloby zamítl. V odůvodnění uvedl, že vyměřovací řízení a exekuční řízení jsou oddělená, námitkami proti exekučnímu příkazu nelze brojit proti daňovému nedoplatku, soudní přezkum může být zaměřen jen na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu apod. Soud se již nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly ve vyměřovacím řízení. Žalobce nepochybně existenci exekučních titulů, ale jejich věcnou nesprávnost.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Namítl, že na jeho věc nelze aplikovat závěr judikatury, že v exekučním řízení nelze namítat skutečnosti týkající se neplatnosti či nesprávnosti exekučního titulu. Nesprávnost exekučního titulu je totiž způsobena okolností, která nemohla být zohledněna mimořádnými opravnými prostředky, neboť nastala až po uplynutí lhůty pro stanovení daně.

[6] Shrnutí, že dodatečné platební výměry stály na předběžných otázkách – rozhodnutí vydaných v jiných řízeních, které však byly až za několik let poté zrušeny. Nastal tedy důvod pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. d) d. ř. Obnova řízení je limitována lhůtou pro stanovení daně. Takové časové omezení však neobsahuje úprava obnovy řízení v občanském soudním řádu, ani v trestním řádu. Z uvedeného stěžovatel dovozuje existenci právního vakua v případě, že dojde k naplnění důvodů pro obnovu řízení po lhůtě, v níž ji lze nařídít. Daňová povinnost, která je nyní po stěžovateli exekucí vymáhána, nemá materiální podklad. Z důvodu mimořádnosti je proto nezbytné omezit zásadu, dle které v exekučním řízení již nelze přezkoumávat materiální správnost exekučního titulu. Skutečnosti způsobující nesprávnost exekučního titulu nastaly až po jeho vydání a nebylo možné je zohlednit v rámci mimořádných opravných prostředků. Nesprávnost dodatečných platebních výměrů proto dle stěžovatele nemohla být předmětem nalézacího řízení a nemohla být v jeho rámci zhojena. Stěžovatel neměl možnost tuto nesprávnost v nalézacím řízení namítnout a zastává názor, že v rámci posouzení důvodů pro zastavení daňové exekuce či při posouzení žaloby proti exekučnímu příkazu musí být přihlédnuto k námitkám zpochybňujícím věcnou správnost exekučního titulu, jestliže rozhodné skutečnosti (zde zrušení rozhodnutí o předběžných otázkách) nastaly až po ukončení vyměřovacího řízení, tedy po uplynutí lhůty pro stanovení daně.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že příslušná daňová řízení byla formálně i materiálně ukončena v rovině nalézací, z tohoto důvodu již nelze změnit uloženou povinnost k peněžitému plnění. Exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení a nelze se v něm zabývat skutečnostmi nastalými před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků; lze zkoumat pouze skutečnosti vážící se k samotné exekuci. Oddělenost exekučního a vyměřovacího řízení potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 9 Afs 28/2009-124). Pro nařízení exekuce byly splněny všechny

pokračování

zákonné předpoklady (vykonatelný exekuční titul, neuhrazená exekuce, nezaniklé právo vymáhat daňový nedoplatek). Důvody uváděné stěžovatelem v návrhu na zastavení exekuce nejsou zákonnými důvody pro zastavení exekuce (viz též rozsudek NSS čj. 2 Afs 81/2004-54).

V.

[8] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Stěžovatel napadl samostatnými žalobami jak exekuční příkaz nařizující exekuci prodejem věcí movitých, tak rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce. Krajský soud řízení o žalobách spojil. Nejvyšší správní soud nyní považuje za vhodné se zvlášť zabývat přezkumem exekučního příkazu a přezkumem rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na zastavení daňové exekuce.

A. Exekuční příkaz

[11] Při nařízení daňové exekuce se zkoumá pouze vykonatelnost rozhodnutí stanovujícího peněžité plnění, které povinný dobrovolně nesplnil. Případné vady rozhodnutí, jímž bylo plnění uloženo, či vady řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, nejsou pro nařízení exekuce, resp. pro platnost exekučního titulu, relevantní. Výjimkou by byly pouze natolik závažné vady rozhodnutí, které by způsobily jeho nicotnost (viz rozsudek NSS čj. 3 As 138/2014-39).

[12] V rozsudku čj. 9 Afs 28/2009-124 Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že vady nalézacího řízení se při nařízení výkonu rozhodnutí nezkoumají, tyto skutečnosti jsou relevantní až pro případné zastavení výkonu rozhodnutí dle § 268 odst. 1 písm. g) případně h) o. s. ř. Exekuční řízení není ani pokračováním nalézacího řízení, ani duplicitním nalézacím řízením. Prekluze práva vyměřit celní dluh je vadou nalézacího řízení, přičemž jakékoli námitky, jež jsou svým charakterem námitkami uplatnitelnými v nalézacím řízení, jsou neslučitelné se skutečnostmi rozhodnými pro nařízení exekuce. Okolnost, zda je právo vyměřit celní dluh prekludováno, se při nařízení exekuce nezkoumá.

[13] Soudní přezkum nemůže zpochybňovat souslednost a logickou provázanost jednotlivých fází daňového řízení. Námitkami proti exekučnímu příkazu nelze účinně brojit proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, a následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum proto v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce (srov. rozsudek rozšířeného senátu čj. 2 Afs 81/2004-54).

[14] Přezkum exekučního příkazu je tedy ve výše uvedeném rozsahu omezen. Namítá-li stěžovatel věcnou nesprávnost exekučních titulů, žalovaný se tím při nařízení exekuce nemohl zabývat. Soud zdůrazňuje, že je nezbytné rozlišovat důvody pro vydání exekučního příkazu (důvody pro ne/nařízení exekuce) a důvody pro zastavení daňové exekuce (k tomu viz dále). Stěžovatel zpochybňuje správnost exekučních titulů, neboť v mezidobí byla zrušena rozhodnutí, na které je v odůvodněných exekučních titulů odkazováno. To však nepředstavuje okolnosti, které se zkoumají při nařízení exekuce.

[15] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku čj. 1 Afs 8/2008-64 ani zrušení dodatečného platebního výměru (exekučního titulu) nemá vliv na zákonnost exekučního příkazu, resp. na rozhodnutí o námitkách proti němu, neboť zákonné podmínky pro vydání exekučního příkazu byly v okamžiku jeho vydání splněny. Odpadnutí exekučního titulu však musí být zohledněno v samotném vymáhacím řízení – částečným zastavením výkonu rozhodnutí.

[16] Stěžovatelovy námitky proto nemohou zpochybnit zákonnost exekučního příkazu prodejem věcí movitých. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani poukaz na uběhnutí lhůty pro nařízení obnovy řízení a tedy nemožnost domáhat se nápravy jiným zákonným prostředkem. Namítá-li stěžovatel, že nařízením exekuce bude vybrána daňová povinnost, která nemá oporu ve skutkovém stavu, tedy povinnost v nesprávné výši, jde o důvod, který by mohl být zkoumán při rozhodování o zastavení exekuce, nikoli v rámci přezkumu exekučního příkazu.

[17] V souladu se zákonem je i posouzení této otázky krajským soudem, který správně poukázal na to, že námitky stěžovatele, jejichž podstata spočívá v tom, že vykonatelná rozhodnutí, na základě nichž žalovaný napadený exekuční příkaz vydal, nejsou způsobilými exekučními tituly, míří mimo hranice soudního přezkumu v případě exekučního řízení, a proto nemohou být v nyní projednávané věci důvodné. Kasační soud se s odůvodněním krajského soudu ztotožňuje.

[18] Nejvyšší správní soud proto kasační námitky stěžovatele ve vztahu k exekučnímu příkazu prodejem věcí movitých neshledal důvodnými.

B. Zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce

[19] Již výše bylo uvedeno, že při zkoumání důvodnosti návrhu na zastavení exekuce se správce daně zabývá jinými okolnostmi, než při nařízení exekuce.

[20] Stěžovatel jako důvod pro zastavení exekuce označil důvod dle § 181 odst. 2 písm. i) d. ř., podle něhož správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.

[21] Žalovaný i krajský soud shodně odkázali na zásadu oddělenosti nalézacího a exekučního řízení. Žalovaný k tomu dále uvedl, že daňový řád ve fázi řízení o placení daní, konkrétně v § 181 neumožňuje zastavení daňové exekuce z důvodů pochybností o správnosti vedení nalézacího řízení. Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že důvody uváděné stěžovatelem nelze vztáhnout pod § 181 odst. 2 písm. i) d. ř.

pokračování

[22] V tomto rozsahu nelze pominout judikaturu Ústavního soudu, vztahující se k důvodu zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. proto, že výkon rozhodnutí je nepřipustný, neboť je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat. Použitelnost závěrů o exekuci v civilním řízení pro exekuci dle daňového řádu potvrdil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 9/15, odst. 24, v němž uvedl, že „[z]ávěry k *jiným důvodům* podle civilní procesní úpravy tak lze, s přihlédnutím k případným zvláštnostem, považovat za přenositelné k *jiným důvodům* podle daňového řádu.“

[23] Ústavní soud dovodil, že z obecně přijímané zásady, že námitky vůči vadám nalézacího řízení (resp. rozhodnutí jako jeho výsledku) nelze přenášet do řízení exekučního, existují výjimky, podle nichž je v exekučním řízení možné hodnotit i zásadní vady exekučního titulu.

[24] V nálezu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3216/14, Ústavní soud přijal právní názor, že důvodem pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. jsou takové okolnosti, pro které další provádění výkonu je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami (byť mohou mít podklad v právu hmotném), na nichž je výkon rozhodnutí (jakožto procesní institut) vybudován, anebo je protichůdné účelu, který se jím sleduje, totiž zajistit (efektivní) splnění povinnosti vyplývající z vykonávaného titulu. Tato východiska byla potvrzena i nálezem ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2230/16, podle něhož se citovaný důvod zastavení výkonu rozhodnutí použije pro odstranění zjevné nespravedlnosti i tehdy, kdy by výkon rozhodnutí byl dokonce v rozporu s principy právního státu. V již citovaném plenárním nálezu Pl. ÚS 9/15 pak v odst. 26 uvedené závěry vztáhl i na daňovou exekuci a uvedl, že: „Z uvedeného tedy plyne, že i v řízení exekučním je za určitých podmínek možné uplatnit námitky vůči nalézacímu řízení a jeho výsledku. Protiústavnost exekučního titulu může za těchto podmínek hodnotit i exekuční soud a vyvodit z toho patřičné důsledky. Úprava daňové exekuce se liší toliko v tom, že daňový řád upravuje postup správce daně, nikoliv *exekučního správního soudu*.“

[25] Ústavní soud uvedené závěry shrnul v nálezu z 1. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3194/18, v němž uvedl, že z ustálené judikatury Ústavního soudu plyne, že v exekučním řízení obecným soudům přísluší se zabývat zásadními vadami exekučního titulu a že jsou povinny výkon rozhodnutí zastavit podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. také v případech, v nichž by výkon rozhodnutí vedl ke zjevné nespravedlnosti, nebo byl dokonce v rozporu s principy právního státu. Nezhlednění těchto kritérií při rozhodování o zastavení výkonu rozhodnutí představuje porušení základního práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[26] S ohledem na judikaturu Ústavního soudu nelze bezvýjimečně trvat na závěru o oddělenosti nalézacího řízení a řízení exekučního. I v řízení exekučním lze úspěšně zpochybnit vykonatelný titul, což povede k zastavení exekučního řízení, neboť je tu jiný důvod, pro který nelze v exekuci pokračovat.

[27] Co se týče skutkových okolností, za nichž soudy shledaly naplnění podmínek pro zastavení exekuce z „jiného důvodu“, šlo o: šikanózní exekuční návrh, jehož cílem bylo uškodit povinné v exekučním řízení a zatížit ji důsledky nařízené exekuce a placením

nákladů, což představovalo zvláštní případ zneužití práva (nález sp. zn. IV. ÚS 3216/14). O zjevnou nespravedlnost šlo v případě exekuce ceny jízdného a smluvní pokuty za jízdu „na černo“ v hromadné dopravě, čehož se měl dopustit držitel průkazu ZTP/P, který měl však nárok na bezplatnou dopravu. Soudy si totiž v takovém případě musely být vědomy, že povinný žádnou svou právní povinnost porušit nemohl (nález sp. zn. II. ÚS 2230/16). Nejvyšší soud se dále zabýval věcí, v níž oprávněný docílil vydání exekučního titulu spácháním trestného činu padělání a pozměňování peněz (pozměnění údajů na směnce). Taková exekuce však byla dle NS v rozporu s procesními principy (majícími podklad v právu hmotném - trestním zákoníku), jež ovládají řízení o exekuci, i v rozporu s účelem exekuce. Exekuční titul (směnečný platební rozkaz) bylo nutné považovat za vadný exekuční titul, způsobující nepřípustnost exekuce, neboť na základě nepravé směnky a jejího udání u soudu oprávněným nemohla povinnému vzniknout žádná platební povinnost z hlediska hmotného práva (usnesení NS ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. 20 Cdo 2131/2008). Konečně v nejnovějším nálezu sp. zn. II. ÚS 3194/18 řešil ÚS návrh na zastavení exekuce pro částku 25 000 Kč spolu se smluvním úrokem z prodlení ve výši 1 % denně. Soud přitom dospěl k závěru, že smluvená výše úroků z prodlení je protiústavní a „[n]ení-li možné, aby si smluvní strany sjednaly úrok z prodlení přesahující maximální ústavně přípustnou výši, nemohou ani soudy svými rozhodnutími přiznávat nárok na plnění úroků z prodlení v neústavní výši; jinak řečeno, nemohou přiznat protiústavní plnění. Jde tedy o procesní zásadu, byť má původ v hmotném právu.“ Rozhodnutí přiznávající právo na zaplacení úroků z prodlení v neústavní výši tak přiznává plnění, které je z hlediska ústavněprávního zakázané. Přiznání práva na plnění, které ústavní pořádek zakazuje, je zásadní vadou exekučního titulu a již z toho důvodu by výkonem rozhodnutí došlo ke zjevné nespravedlnosti. Druhým důvodem, kvůli němuž by výkon rozhodnutí vedl ke zjevné nespravedlnosti, je skutečnost, že nejen sjednání, ale i uplatnění práva na úroky z prodlení v neústavní výši v exekučním řízení, představuje zneužití práva.

[28] Z uvedeného je zřejmé, že „jiným důvodem“ pro zastavení exekuce může být: 1) existence okolností, pro které další provádění výkonu je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami (byť mohou mít podklad v právu hmotném), na nichž je výkon rozhodnutí vybudován, 2) výkon rozhodnutí se přičí účelu, který se jím sleduje, totiž zajistit (efektivní) splnění povinnosti vyplývající z vykonávaného titulu, 3) výkon rozhodnutí by vedl ke zjevné nespravedlnosti, 4) výkon rozhodnutí by byl v rozporu s principy právního státu.

[29] Vždy se však jedná o důvody jasné, na první pohled zřejmé. Pokud je osoba povinná navrhnout, soud popř. správní orgán se jimi musí zabývat. Navíc při zkoumání, zda exekuční titul netrpí zásadními vadami, není relevantní, zda a jak efektivně hájil povinný svá práva v nalézacím řízení. Použití § 181 odst. 2 písm. i) d. ř., tedy i zastavení řízení z důvodu zásadních vad exekučního titulu, není podmíněno vyčerpáním řádných opravných prostředků v předcházejícím nalézacím řízení [viz nálezy ÚS sp. zn. II. ÚS 2230/16 a II. ÚS 3194/18 ve vztahu k § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.]. Argument krajského soudu (odst. 35 rozsudku), že nesouhlasil-li stěžovatel se stanovenou povinností, měl využít řádných opravných prostředků, proto nemá oporu v zákoně.

[30] Důvod, proč žalovaný nevyhověl návrhu na zastavení exekuce, není v souladu s výše uvedenými judikatorními závěry. Žalovaný totiž zamítnutí návrhu odůvodnil

pokračování

především zásadou oddělenosti vyměřovacího a exekučního řízení a tím, že daňový řád neumožňuje ve fázi řízení o placení daní, konkrétně dle § 181 d. ř., zastavení daňové exekuce z důvodu namítнутých pochybností o správnosti vedení nalézacího řízení (str. 3 rozhodnutí). Na tomto místě soud považuje za vhodné upozornit též na to, že argument o oddělenosti exekučního a vyměřovacího řízení žalovaný opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu (čj. 9 Afs 28/2009-124), z něhož cituje i konkrétní pasáž. Citovaná pasáž rozsudku však nepředstavuje samotné právní posouzení věci soudem, ale jde o naraci, v níž soud shrnuje vyjádření žalovaného (Celního ředitelství Praha) ke kasačním stížnostem. Nemožnost zpochybnit exekuční titul v daňovém řízení žalovaný taktéž zdůvodňuje rozhodovací praxí kasačního soudu. Jím uvedená rozhodnutí se však vztahují výhradně k přezkumu exekučních příkazů, nikoli rozhodnutí o návrhu na zastavení daňové exekuce. Již výše je uvedeno, že v těchto případech se zkoumají jiné otázky. Odkaz žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu je tedy nepatřičný a jím zaujaté názory nepotvrzuje.

[31] Žalovaný se materiálně nezabýval stěžovatelem namítanými důvody. Krajský soud k tomu v napadeném rozsudku (odst. 35) uvedl, že povaha daného rozhodnutí zcela zásadně předurčuje rozsah soudního přezkumu, jehož předmětem může být jen a pouze zákonnost rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce, nikoli přezkum samotných exekučních titulů a povinností z nich plynoucích. Soud proto ve vztahu k dané námitce odkázal na oddělenost řízení exekučního od řízení vedoucího k samotnému určení daňové povinnosti.

[32] Krajský soud postup žalovaného aproboval a vyložil, že stěžovatelem uvedený důvod, tedy „rozporování samotné pravomocně stanovené povinnosti s ohledem na později vydaná rozhodnutí v jiných (byť souvisejících) řízeních“, nelze podřadit pod důvod k zastavení exekuce dle § 181 odst. 2 písm. i) d. ř. V závěru rozsudku dále odkázal na § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. a ocitoval výklad zastávaný Nejvyšším soudem, dle něhož jde o okolnosti, pro které další provádění výkonu je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami, na nichž je výkon rozhodnutí vybudován, anebo je protichůdné účelu, který se jím sleduje. Ani zobecněný výklad provedený civilními soudy tak dle krajského soudu nesvědčí tomu, že by měl nyní soud akceptovat výklad uplatněný stěžovatelem.

[33] Právní závěry žalovaného a krajského soudu odporují výkladu tzv. „jiného důvodu“ pro zastavení exekuce, který zastává Ústavní soud a Nejvyšší soud a který se s ohledem na citovaný náleží ÚS sp. zn. Pl. ÚS 9/15 užije i na daňovou exekuci. Přitom dle čl. 89 odst. 2 Ústavy jsou vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu závazná pro všechny orgány i osoby. Výklad § 181 odst. 2 písm. i) d. ř. učiněný žalovaným i krajským soudem tedy není zákonný. Zásada oddělenosti vyměřovacího a exekučního řízení není neprolomitelná; v tomto rozsahu je úvaha krajského soudu i žalovaného nesprávná. Naopak okolnosti uváděné stěžovatelem mohou představovat důvody pro zastavení daňové exekuce a exekuční tituly i uložené povinnosti z nich plynoucí by měly být k námitce navrhovatele zkoumány. Zejména pak obecně tehdy, je-li namítáno, že jsou zde okolnosti, pro které další provádění výkonu je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami, na nichž je výkon rozhodnutí vybudován, že se výkon rozhodnutí přičí účelu, který se jím sleduje, že by výkon rozhodnutí vedl ke zjevné nespravedlnosti nebo byl v rozporu s principy právního státu (viz odst. [28] tohoto rozsudku). V této souvislosti lze poukázat především

na skutečnost uvedenou stěžovatelem, že exekucí je mj. vymáhána povinnost uhradit pokuty uložené 4 rozhodnutími o správním deliktu, jichž se měl stěžovatel dopustit uvedením nesprávných údajů o celním zařazení zboží v celních prohlášeních. Rozhodnutí, která však konstatovala to, že stěžovatel ve skutečnosti dovezl něco jiného, než deklaroval, byla pravomocně zrušena. Dle stěžovatele tedy z jeho strany nemohlo dojít ke spáchání celního deliktu.

[34] Žalovaný ani krajský soud se však výše uvedenými okolnostmi nezabývali, Nejvyšší správní soud nyní nemůže nahrazovat jejich činnost, neboť by stěžovateli odepřel právo, aby byla jeho věc posouzena více instancemi. Proto se nezabýval tím, zda důvody uváděné stěžovatelem skutečně představují „jiné důvody“ pro zastavení daňové exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) d. ř. a zda mělo být jeho návrhu vyhověno. Bylo na žalovaném, aby se namítanými důvody pro zastavení exekuce řádně zabýval a provedl v tomto směru nezbytné dokazování.

VI.

[35] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost částečně důvodnou. Ve vztahu k přezkumu exekučního příkazu krajský soud nepochybil. Při přezkumu rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce však krajský soud věc nesprávně posoudil a jeho rozhodnutí je proto nezákonné (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. .s.).

[36] Krajský soud řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu a žalobě proti rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce spojil ke společnému řízení a rozhodl o nich v napadeném rozsudku jediným výrokem „*I. Žaloby se zamítají.*“. Kasačnímu soudu proto nezbylo než zrušit celý rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení § 110 odst. 1 s. ř. s. Přitom však připomíná, že posouzení žaloby proti exekučnímu příkazu netrpí vadami a soud neshledal kasační námitky stěžovatele v tomto rozsahu důvodnými. Ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí o návrhu na zastavení daňové exekuce se musí krajský soud věci znovu zabývat a zvážit, v duchu výše uvedeném, zda se žalovaný přezkoumatelným způsobem zabýval návrhem stěžovatele na zastavení daňové exekuce.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodl. V případě zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení, rozhodne o nákladech řízení podle § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. srpna 2019

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu